

VARGAVÁROS

BED DISC

Mélyen tisztelt Elnök úr ö kedves barátaim tisztelt egybegyűltek
kedves ö meghívottak urak és hölgyek ez az ö nagyszerű Esemény
amelyen Önök/Ti ö felnőttek és gyerekek ö értelmiségiek ö és
hivatalnokok munkások és földművesek diákok és ö óvodások
kezükből/kezetekből égő ö öngyújtókkal megjelentek ö
/megjelentetek ö reméljük hogy erőteljes ünnepi légkörben Zajlik
majd le ö amely méltó Tisztelgés lesz mindazok előtt ö akik e Ö vidék
haladásáért és megmaradásáért hullaj ö tották egykoron és Hullajt ö
ják ö ma is vérüket meg verejtéküket a legnemesebb ö Hazafiúi
büszkeséggel vesszük tudomásul ö az erőteljes meglepedés Élénk
érzésével a lelkünkben ö meg a szívünkben hogy hívó szónkra
most is Ilyen szép számban megjelentek ö megjelentetek nagy Öröm
nekünk nagy-nagy elégtétel ö hogy városunk lakói energikusan
szervezetünk Vezetőink ö előjáróink körüli szoros egységben a
ö kitűzött céljaink leghathatósabb teljesítésén munkálkodnak ö
nagy Öröm hogy nem riadtok/riadtatok vissza mint ö soha
történelmünk Folyamán e kicsinyke nép fiai esőtől hótól fagytól
mennydörgéstől ö villámlástól ö vagy az ö Élet súlyos viharaitól

ö az alkotó pezsgés és a lelkes hazafias el- És lekötelezettség ö
nélkül a múltban sem mentek volna semmire ö és napjainkban
Sem vihetnők semmire ezek ö meglete nélkül kicsiny nemzetünk
előtt ma Sem kisebb feladat áll ö mint hogy a haladás és a
civilizáció újabb öö Mont Blancjait meghódíthassuk ö
hősies idők mondhatjuk ö s hőseink nemcsak a múltban voltak a
ö jelenben Is vannak és nem szabad ö róluk megfeledkeznünk
hétköznapi Hősiességek is vannak mert ö hősiesség az is ha az
anyák gyereket ö szülnek hősiesség ö ha vállaljuk önmagunkat
ha ö hittel ésszel ö és becsülettel felneveljük egy új Kor fiait ö
meg lányait tudjuk ö mindig voltak és lesznek is Mindig
nehézségek csak ö le kellett tudni gyűrni mindig ezeket ö a

nehézségeket hősiezen ő úgy ahogy Nagypapánk apánk ő
a férfiak tettek/teszik akik kőszáli sasokként éjt nappá ő
Téve keményen harcoltak/harcolnak ő reggeltől estig estétől
reggelik hogy Amit felépítenek estére az még másnapra is
megmaradhasson Mint ő magas Déva vára ő ahogy nagy
költőnk is mondta a ő csatában nincs Megállás ezért ő Ember
küszködjél és bizony bízzál Bízni és a bízásban ő gyarapodni
ő Tesszük hozzá mi is egyszerű szavainkkal és ígérjük Ő hogy
harcolni fogunk ő ugyanolyan hősiezen ahogy elődeink is
tették ő az Igazunkért a földjeinkért a megélhetőségért hogy
Fennmaradhassunk mint ő rengeteg magányos fenyő az erdőn

virágzó demokráciánk egyre Inkább fejlődő idő ő szakában
egyazon gondolatoktól eszményektől és tettektől Áthatva ő
szervezetünk körüli teljes egységben él és tesz kicsiny
településünk minden egyes ő Polgára és csak biztosíthatjuk
mélyen tisztelt vezetőinket hogy városunk virágzásáért ő
lakóinak Jólétéért kifejtett lankadatlan elméleti és gyakorlati
lobbizásuk ő magasabb körökben a magasabb ő fórumoktól
a legmagasabb Fórumokig nem marad részünkről sem Hála
nélkül me' ő szeretet az mindig is volt és mindig is Maradt és
volt türelem és volt béke még akkor is amikor a balsors
úgy Sújtott minket hogy alig bírtuk öö nyögni a terheket
kérem Tehát engedje meg mélyen tisztelt Elnök úr ő hogy ő
ezt a jeles alkalmat is megragadjam és önnek hön Szeretett
és igen tisztelt Elnök úr ő hatalmas nagy melegséggel jó
ő egészséget munkabírást kívánjak a Város minden lakossa
nevében s nemzetünk nevében is amely porlik mint a szikla
és adja A mindenható a mi mindenhatónk ő aki bárhogy
volt is soha nem vette le rólunk ő tekintetét ő adja a
mindenható hogy kicsiny népecskénk boldogságára ő
és javára váljék minden cselekedetünk minden
erőfeszítésünk Minden tettünk ő Úgy legyen

MIÉRT IS NEM KELL NEKÜNK AZ IPARI ALPINISTA?

Nem vagyunk mi kíváncsiak ezekre a... Persze, hogy tudjuk, kik azok. Már hogyan tudnánk. Tisztában vagyunk mi ezekkel. Tudjuk, hogy náluk mi mettől meddig van. Hogy hányadán is áll a dolog. Tudjuk, hogy mit várhatunk tőlük. Tisztában vagyunk mi, százszázalékig tisztában, ezer százalékig tisztában... Nekünk ne magyarázza senki. Láttuk mi őket nem is egyszer. De nekünk nincs szükségünk ilyen alakokra. Megvagyunk mi nagyon jól ezek nélkül is. Mi rendes, becsületes, tisztességes emberek vagyunk. Éjt nappá téve dolgozunk. Neveljük a gyerekeinket. Műveljük a földjeinket, kaszálunk, kapálunk a végkimerülésig. Hogy is jönnek nekünk szegény, becsületes, tisztességes embereknek ilyesmivel. Tudjuk mi, tudjuk, hogy a múltkor is, és azelőtt is, és még azelőtt is... Nagyon sokszor. Sőt, még többször. Sőt, nagyon sokszor még többször. Nem vagyunk mi kíváncsiak az ilyenekre. Ez a tiszta, egyenes beszéd. Ezt kívánja a tisztesség. Meg a békesség. Mert mi egyenesen megvetjük az ilyesfélét. Hogyhogy megvetjük, lenézzük, undorodunk tőlük, felháborodik a gyomrunk már a nevük említésétől is. Már a szaguktól végigborzong a hátunk. Már a gondolattól, amikor elképzeljük azokat a dolgokat, amire képesek lehetnek ezek, már attól feláll a szőr a hátunkon. És mi nem engedjük be az ilyeneket; le is út, fel is út nálunk az efféléknek. Tőlünk mehetnek is, jöhetnek is, hagyjanak nekünk békét. Mehetnek-jöhetnek, de nem itt, nem nálunk. Menjenek vissza, ott jöjjenek-menjenek, ott flangáljanak, ott mutogassák magukat, ott gőgösködjenek, ott hepciáskodjanak. Természetesen csak akkor, ha ott majd megengedik nekik, mert mi biztos nem engedjük meg. Van hazájuk, van országuk, biztos, van városuk, vannak erdeik, mezeik, hegyeik. Hagyják a mi erdeinket, hegyeinket, mezőinket. Ne kelljen nekik a miénk. Elégedjenek meg a magukéval, azzal, amit ők örökölték, kaptak apáiktól, nagyapáiktól. Ne áhítozzanak a miénkre, arra, amit mi kaptunk, szereztünk s megtartottunk hosszú, véres és verejtékes évszázadokon át. Ne kelljen nekik a mi ünnepeink, ne kelljen nekik

a mi múltunk, a mi történelmünk, a mi hősiességünk,
tisztességességünk, a mi becsületességünk. Elégedjenek
meg a saját magukéval. És hagyják az asszonyainkat,
leányainkat. Érték be a saját asszonyaikkal, a saját feleségeikkel,
szeretőikkel, a saját nőikkel. Ne papoljanak nekünk itt mindenféle
tisztátalan dologról, mert mi nem szeretjük a tisztátalanságot;
nem szenvedhetjük a mocskos eszméket, a mocskos gondolatokat,
a foltos, bűnöktől izamos lelkeket. Nincs szükségünk nekünk a
multilevől kozmetikumjaira, a szekondhend holmijaira,
sem a lelkisegély-szolgálataikra. Megvagyunk mi az ilyen lelki
nyavalyák nélkül is nagyon jól, nagyon tisztességesen. Ne
jöjjenek ide halainkat, állatainkat lebunkózni, ne jöjjenek
ide erdeinket elhordani, vizeinket beszennyezni, tavainkat
lecsapolni, hegyeinket letarolni. Nem kellene nekünk az
ő reklámjaik. Ne leskelődjenek, ne kukucskáljanak a mi
életünkbe. Ne érdekelje őket, hogy mi mit csinálunk,
hogy mi mit beszélünk a négy fal között. Ne érdekelje
őket, hogy mikor eszünk, mikor alszunk, mikor szeretkezünk.
Ne érdekelje, hogy mikor van rossz kedvünk, mikor örülünk,
mikor vagyunk bánatosak, vagy mikor vagyunk boldogok.
Foglalkozzanak a maguk dolgaival, a maguk életével.
Ne akarják a mi életünket helyettünk leélni. Éljk
csak a maguk hitvány kis életkóját, csak maguknak,
addig, amíg élhetik. Amíg megáll a Fennvaló csergőórája
egyszer, egy utolsó kattánás, és nem kattog, ketyeg,
dohog többet, és valami súlyos, vakítóan kápráztató
fehérség finom ujjával szét nem fészíti a bordáik ketrecét.

INNAP

Me hogy miről es van szó? Arról, drága
testvéreim, hogy: lóra, magyar, lóra, székely!
Vagyishogy: emberek és polgármesterek, lóra!

És az úgy vóna helyénvaló, hogy mi,
mint rendes elöljárómesterei e vérzivataros
századokon át es/is helytálló vidéknek, őt szépen,
jóval kisebb, alacsonyabb lovakkal, lovacskákkal,
nyilván, bekísérnök/nénk a bevonuláskor...

Hova? Hülye kérdésekre nem válaszolok,
kéremszépen!
Őrizzük meg a helyzet komolyságát,
kéremszépen!
A komolyság helyzetségét, kéremszépen!
Őrizzük meg! Aszontam!

Nos, drága barátaim... vagy bahátaihim,
ide figyeljenek/tek, emberek, vagy embehek!
Azzal ne foglalkozzanak, ide figyeljenek, mi a
lovat neki bé/beszerezzük, nem is hozunk a fővárosból
ide, mikor itt van elég kanca. S mén es.

No tehát: elől, aligocska mellette mennének,
kísérnék a nagybajuszosok;
a székelbajuszosok legelől,
a mások, azok egy kicsit oldalabacska,
de Őt meg nem előzve... nem futtatunk elébe,
szépecskén engedjük, hogy legelől menjen...
aki el találja kerülni, annak velem gyűlik meg a baja.
A héccencségit! Neki!
Aki pedig nem tud lovagolni?
Megtanul addig, az istenségit!
Megtanulni lovagolni addig, érttettem?
Az istenségitérttettem! Magára vessen az,
aki nem dacos székelb fenyő módjára üli meg
majd a lovat! Érttettem-e? És nincs apelláta,
a hétszentségit! Neki!

BRONZVADÁSZ

Nyújtóztatja tagjait, mint minden ember, mint minden egészségtől kicsattanó ember, ropogtatja az ízületeket, mintha fájna itt is, ott is, mondja magának, mi az isten történt velem, kérdezi aggodalmasan, amikor a bal lapockája fölött pici fájdalmat érez, nem, nem is a bal lapockája fölött, nyúlna hátra magának, hanem a gerinc tájékán, ott, az ötödik és a hatodik csigolya között, de az is lehet, hogy még lennebb, legyint egyet, mit csináljon, öregedünk, öregedünk, mondja magának, mint minden ember, mint minden normális, rendes, rendesen normális ember, telik az idő, mondja magának, mint szinte minden helyi ember, miközben az reggel a fürdő felé szédeleg, mert valahogy a feje is fáj, az is hasogat, az is rendetlenkedik, mint minden rendes embernek, mint szinte mindenik közönséges emberi lénynek, amikor tapogat reggel a fürdőszoba felé, s nekiütközik a szekrény sarkának, nekiütközik a székeknek, asztalnak, azt a', szisszen fel, mint minden karakán helyi ember ilyenkor, és egy rettenetes huszáros káromkodást préselne el a fogai között, mint minden rendes, normális, karakán helyi ember ilyenkor, s ki is engedné a fogai kerítése közül, ha nem aludnának a gyerekek, ha nem aludna még a hitese felesége, hogy az a magasságos, hogy az a mélységes, hogy az a,

mondja ezért csak magában, dörmögi, akár a többi ember, a többi rendes, normális, karakán helyi ember, mert neki is vannak érzelmei, neki is vannak érzései, neki is két láb lóg ki a testéből, ha ez nem is látszik, két kar, egy finom székely–magyar orr, két ügyes székely–magyar fül, egyenesen tatár pontocskával, ahogy azt megalkották, bütyköcskével a jobb fül karimáján, a legősibb itteni fajtából való, egyenesen tatár pofacsontokkal az arcán, ami megint csak a legősibb itteni, még a lelkén is vitézkötéssel, még a szíve csücskében is vitézkötéssel, mert mindenkinek az van és ott van, ahol neki tetszik, látványosan viselve, de ez kitárva, kitergetve, hogy lássák, hogy tudják mások is, hogy ő igazi, még ha kiabálni is kellene néha, és könnyezve énekelni és szavalni, templom és iskola, a víz szalad, a kő marad, mellette kikeményített népiesbe öltöztetett lányok és fiúk mondják ünnepekkor, ifjúságunk, ifjaink, az utánunk jövő nemzedékek, akik továbbviszik majd, amit ősapáink, vértől áztatott stb., ükapáink, szépapáink csontjai fölött stb., amitük-, szép- és dédapáink emlékére vérzivataros esztendőkön

keresztül, által,

kicsinyke kis népünk igazi felemelkedésére és dicsőségére, akiknek ott
 vannak
 most a sírjai a temetőinkben, pontosabban itt vannak, és akiknek ki tudja,
 még hol domborulnak, a világnak mely részein, akik ott fekszenek a világ
 annyi pontján, avagy itt „e kapitalista kő-, bronz-, márvány-,
 gránit-mocsokban,
 e gazdasági fürtelemben, e dühöngő pénz-paradicsomban, gőgös
 bronz-gyárosok,
 elhülyült márvány-atyák, fehér márvány-rózsákkal behintett muraközi
 kancák,
 kőpáncélsisakos hülye tábornok-urak, duplacsövű puskával merengő
 bronzvadászok
 között, kiknek bronz-kalapját, bajszos arcát a galambok, harkályok,
 cinkék, rigók
 lefosták^{*}, mint aki töpreng, gondolkozik reggel korán, sajog a nem
 létező térde,
 lába, hasogat az oldala, hasít a lapockája, a gerince, fájlalja mindenét,
 mint minden
 normális, rendes, rendesen normális ember, amikor az reggel belép
 a fürdőszobába,
 felkapcsolja a villanyt, álmosan, hunyorgó szemekkel belenéz a tükörbe,
 vizsgálgatja
 arcát, táskásodó szeme alját, nézegeti a ráncokat, a borostát, simogatja
 ujjai hegyével
 a bőrt, nézegeti, vizsgálgatja, majd vizet szór arcába, jó hideg vizet, havat,
 esőt fentről
 a fennvaló, vagy csak galambokét, hogy ébredjen, mert frissnek kell lennie,
 tisztának
 kell lennie, amikor...

^{*} Juhász Ferenc